

56. al-Waqi‘ah

Källa: **Introduktion till Koranstudier**
Författare: **Syed Abul A'la Mawdudi**

56. al-Waqi‘ah

Namn

Suran har fått sitt namn från ordet *al-waqi‘ah* i den allra första versen.

Uppenbarelse period

Enligt den kronologiska ordning som Abdullah ibn Abbas har gett för surorna uppenbarades först Surah Ta Ha, därefter al-Waqi‘ah och sedan ash-Shu‘ara’. Samma ordning har återgivits från ‘Ikrimah. Detta stöds också av berättelsen som Ibn Hisham återger från Ibn Ishaq om Omars (må Allah vara nöjd med honom) omvändelse.

Den berättar att när Omar gick in i sin systers hus reciterades Surah Ta Ha. När de hörde hans röst gömde de Koranbladen. Omar grep först sin svåger, och när hans syster reste sig för att försvara sin man slog han även henne och sårade hennes huvud. När han såg blodet på henne ångrade han sig och sade: "Visa mig manuskriptet som ni gömt, så att jag får se vad det innehåller." Hon svarade: "Du är oren på grund av din avgudadyrkan. Endast en ren person får röra det." Då tvättade sig Omar

och tog sedan upp manuskriptet för att läsa. Detta visar att Surah al-Waqi'ah redan hade uppenbarats vid denna tid, eftersom den innehåller versen *la yamassuhu illa al-mutahharun*. Det är historiskt fastställt att Omar antog islam efter den första utvandringen till Abessinien, det femte året av profetskapet.

Tema och innehåll

Temat är det kommande livet, tawhid och ett bemötande av makkabornas tvivel om Koranen. Det de ansåg fullständigt otänkbart var att Uppståndelsen någonsin skulle inträffa, att hela himlens och jordens system skulle omstörtas, att alla döda skulle återuppväckas och ställas till svars, och att de rättfärdiga därefter skulle föras till Paradiset och de onda kastas i Helvetet. De betraktade allt detta som fantasier som aldrig kunde ske i verkligheten.

Som svar sägs: "När den oundvikliga händelsen inträffar kommer ingen kunna förneka den, ingen kunna avvärja den, ingen kunna bevisa att den inte är verklig." Vid den tiden kommer människorna att delas i tre grupper:

1. **De främsta i rang och ställning,**
2. **De vanliga rättfärdiga,**
3. **De som förnekade det kommande livet och fortsatte i otro, avgudadyrkan och stora synder till slutet.**

Hur dessa tre grupper belönas eller straffas beskrivs i detalj i verserna 7-56.

I verserna 57-74 ges argument, ett efter ett, för att bevisa sanningen i islams två grundläggande läror — tawhid och det kommande livet — som de icke-troende vägrade acceptera. I dessa argument riktas människans uppmärksamhet, förutom till allt som finns i himlarna och på jorden, även till hennes egen kropp, maten hon äter, vattnet hon dricker och elden hon använder för att laga mat. Hon uppmanas att reflektera:

Vilken rätt har du att uppträda självständigt eller tjäna någon annan än den Gud vars skapande kraft har gett dig existens och vars försörjning upprätthåller dig? Och hur kan du tro att efter att ha skapat dig en gång skulle Han vara så maktlös att Han inte kan skapa dig igen om Han vill?

I verserna 75-82 bemöts deras misstankar om Koranen. De får förstå hur lyckligt lottade de egentligen är — men istället för att dra nytta av denna stora välsignelse behandlar de den med likgiltighet och gör sin enda del i

den till att förneka den. Om man verkligen reflekterar över det oöverträffade argument som presenteras i två korta meningar om Koranens sanning, finner man i den samma fasta och harmoniska ordning som i universums stjärnor och planeter — ett bevis på att dess upphov är samma Väsen som skapat universum.

De icke-troende får sedan veta att denna Bok är inskriven i Ödets Skrift, bortom skapelsens räckvidd — som om det sades: ”Ni tror att den förs ned av djävlarne till Muhammad (må Allahs frid vara över honom), men ingen utom de rena änglarna har tillgång till de medel genom vilka den når honom från den välbevakade Tavlan.”

Avslutningsvis varnas människan: ”Du kan skryta och blunda för sanningen i din arrogans, men döden räcker för att öppna dina ögon. Vid döden blir du hjälplös: du kan inte rädda dina föräldrar, inte dina barn, inte dina religiösa ledare. Alla dör inför dina ögon medan du står maktlös. Om ingen högsta makt styr över dig, och om din föreställning är sann att du är allt i världen och att det inte finns någon Gud — varför återför du då inte själen till den döende? Liksom du är maktlös i detta, är du också maktlös att hindra Allah från att kalla människorna till räkenskap och ge dem belöning eller straff. Du må tro det eller inte — varje döende människa kommer säkert att se sitt eget slut efter döden. Om han tillhör de närmaste till Gud, kommer han att se det goda slut som är förberett för dem. Om han är bland de rättfärdiga, kommer han att se det slut som är förberett för de rättfärdiga. Och om han är bland dem som förnekar sanningen, kommer han att se det slut som är bestämt för brottslingarna.”

KORANEN & SUNNAH

[KAPITEL 56](#)

[«55. ar-Rahman](#)

[OM PROFETEN MUHAMMAD»](#)

- [Bönen gudomlig befallning](#)
- [Nationalismens Uppkomst i den Muslimska Världen](#)
- ['Awrah för män och kvinnor inom och utanför bön](#)
- [Bönen mellan befallning och uphöjelse](#)

- [Regeln om att be i Haram-kläder](#)
- [Att upphöja Allahs befallning är att be](#)
- [Förstå Koranen](#)
- [Lycka eller elände i nästa liv](#)
- [Frågor och svar angående ahl al-Kitabs Kött](#)
- [Rasism: Finns det en lösning?](#)